

Sygn. akt VIII U 1095/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	Sędzia Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2019 r. w Gliwicach

sprawy H. W. (W.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołań H. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 8 czerwca 2017 r. i 30 czerwca 2017 r. **nr** (...)

oddala odwołania.

(-) Sędzia Jolanta Łanowy – Klimek

Sygn. akt VIII U 1095/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 8 czerwca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., działając na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił ubezpieczonemu H. W. prawa do ponownego ustalenia wysokości renty z tytułu niezdolności do pracy dotyczącej przeliczenia na podstawie art. 110a.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od ww. decyzji, domagając się przyznania prawa do przeliczenia wysokości emerytury.

W związku z wniesionym odwołaniem, wobec stwierdzenia, że w decyzji z 8 czerwca 2017 r. omyłkowo wskazano, że odmowa dotyczy „prawa do ponownego ustalenia wysokości renty z tytułu niezdolności do pracy dotyczącej przeliczenia na podstawie art. 110a”, (...) Oddział w Z. wydał decyzję z 30 czerwca 2017 r., w której uchylił decyzję z z 8 czerwca 2017 r. i ponownie odmówił przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a w zw. z art. 114 o emeryturach i rentach z FUS. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dokumentów potwierdzających wysokość osiągniętych wynagrodzeń dla celów ustalenia podstawy wymiaru świadczenia.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy. Jednocześnie wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyliczania rent i emerytur na okoliczność odtworzenia wynagrodzeń ubezpieczonego w latach 1960 – 1971. W uzasadnieniu podniósł, że nie może on ponosić ujemnych konsekwencji obowiązujących w latach minionych przepisów pozwalających na nie przechowywanie dokumentów dotyczących uzyskiwanych zarobków i wynikających z tego składek na ubezpieczenia społeczne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd połączył sprawy o sygn. VIII U 1095/17 i (...) do wspólnego rozpoznania pod sygn. VIII U 1095/17.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony H. W. urodził się (...)

Decyzją z 20 sierpnia 1984 r. przyznano ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od 1 lipca 1984 r. Do ustalenia podstawy wymiaru tego świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenia ubezpieczonego z 12 miesięcy, tj. od lipca 1983 r. do czerwca 1984 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 328,08% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie w KWK (...) do 31 grudnia 1984 r.

W dniu 23 września 2016 r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno – rentowej. Do wniosku załączył zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z 13 września 2016 r. wystawione przez (...) S.A. Oddział Zagospodarowania Mienia w T. za lata 1972-1984 i 1989-1994, a dodatkowo za 1989 r. złożona została korekta zaświadczenia.

Decyzją z 27 września 2016 r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury zgodnie z art. 110a, ponieważ nowo wyliczony wskaźnik był niższy niż 250% - wyniósł 210,79%.

W dniu 26 maja 2017 r. ubezpieczony ponownie złożył wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno – rentowej.

Zaskarżoną decyzją z 8 czerwca 2017 r. organ rentowy ponownie odmówił przeliczenia świadczenia, gdyż ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dokumentów potwierdzających wysokość osiągniętych wynagrodzeń dla celów ustalenia podstawy wymiaru świadczenia.

W związku z wniesionym odwołaniem przez ubezpieczonego, wobec stwierdzenia, że w decyzji z 8 czerwca 2017 r. omyłkowo wskazano, że odmowa dotyczy „prawa do ponownego ustalenia wysokości renty z tytułu niezdolności do pracy dotyczącej przeliczenia na podstawie art. 110a”, (...) Oddział w Z. wydał decyzję z 30 czerwca 2017 r., w której uchylił decyzję z z 8 czerwca 2017 r. i ponownie odmówił przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a w zw. z art. 114 o emeryturach i rentach z FUS, podtrzymując tym samym decyzję z 27 września 2016 r.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od decyzji z 30 czerwca 2017 r.

Sąd ustalił, że ubezpieczony w okresie od 11 stycznia 1955 r. do 15 stycznia 1960 r. był zatrudniony w KWK (...) w R., przy czym do 31 lipca 1957 r. pracował jako robotnik na powierzchni, a od 1 sierpnia 1957 r. do 15 stycznia 1960 r. jako ładowacz pod ziemią.

W okresie od 20 stycznia 1960 r. do 31 grudnia 1984 r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w K., przy czym od 20 stycznia 1960 r. do 6 marca 1962 r. pracował jako ładowacz pod ziemią, od 7 marca 1962 r. do 20 lutego 1966 r. pracował jako cieśla pod ziemią, a od 21 lutego 1966 r. do 31 grudnia 1984 r. jako górnik pod ziemią.

Związek małżeński odwołujący zawarł w 1959 r.

Nie zachowała się dokumentacja płacowa ubezpieczonego sprzed 1972 r.

Na podstawie opinii biegłego z zakresu rent i emerytur Z. T. z 10 grudnia 2018 r. (k.52-77) oraz opinii uzupełniającej z 27 kwietnia 2019 r. (k.97-102) Sąd ustalił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego nie przekracza 250%.

W opinii podstawowej biegły odtworzył miesięczne i roczne kwoty wynagrodzeń ubezpieczonego za lata 1960 – 1971 na podstawie danych z akt osobowych ubezpieczonego i układów zbiorowych pracy obowiązujących w górnictwie. Biegły w wyliczonych wynagrodzeniach z okresu zatrudnienia w KWK (...) ujął tylko te dodatki, które bezwzględnie przysługiwały ubezpieczonemu według przepisów branżowych w górnictwie z uwzględnieniem Karty Górnika i deputatu węglowego oraz – zgodnie z zaleceniem Sądu – dodatku za pracę na III zmianę (1/3 dniówek) i dodatku za pracę w dwie niedziele w miesiącu. Do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS w najkorzystniejszej wersji, tj. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym z uwzględnieniem części zarobków przypadających po przyznaniu świadczenia, biegły ujął najlepsze 20 lat z całego okresu zatrudnienia, tj. 1963#1966, 1969-1984. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony przez biegłą wyniósł 226,54%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...), opinię biegłego z zakresu rent i emerytur Z. T. z 10 grudnia 2018 r. (k.52-77) oraz opinię uzupełniającą z 27 kwietnia 2019 r. (k.97-102), przesłuchanie odwołującego (nagranie z rozprawy z 9 stycznia 2018 r. m. 5.07 i n. k.38).

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. W szczególności Sąd podzielił opinie biegłego, które zostały sporządzane w sposób miarodajny, a konkluzje w nich zawarte są konkretne i przekonujące.

Organ rentowy ostatecznie nie kwestionował opinii biegłego.

Pełnomocnik odwołującego w piśmie z 24 stycznia 2019r. odwołujący złożył zarzuty do opinii biegłego, podnosząc, iż po uzyskaniu kwalifikacji cieśli i przejściu do KWK (...) – od 20 stycznia 1960 r. – pracował na stanowisku cieśli. – co miało wpływ na wysokość jego stawki.

W opinii uzupełniającej z dnia 27 kwietnia 2019 r. biegły stwierdził, iż w aktach osobowych odwołującego brak informacji, iż od dnia 20 stycznia 1960r. podjął pracę na stanowisku cieśli, z tą datą odwołujący zdał egzamin, natomiast w okresie od dnia 20.01.1960r. do dnia 6.03.1962r. pracował na stanowisku ładowacza co wynika ze świadectwa pracy. Dopiero od dnia 7 marca 1962r odwołujący podjął pracę na stanowisku cieśli, co zostało przez biegłego uwzględnione w wyliczeniach.

W piśmie z dnia 31 .05.2019r. odwołujący podniósł, iż od marca 1967 r. był przodowym z prawem strzelania i otrzymywał z tego tytułu dodatek za pobór materiałów wybuchowych i dodatek przodowego. Oprócz uwzględnienia przez biegłego ww. dodatków, strona odwołująca domagała się doliczenia w spornym okresie dodatku szkodliwego za pracę w zapyleniu. Wobec powyższego odwołujący domagał się wydania kolejnej opinii uzupełniającej przez biegłego.

Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń odwołującego do opinii uzupełniającej biegłego i oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii uzupełniającej, albowiem w ocenie Sądu biegły w ostatniej opinii uzupełniającej wskazał wyraźnie i przekonująco, że z akt osobowych ubezpieczonego wynika, że dopiero od 7 marca 1962 r. odwołujący wykonywał pracę jako cieśla. Brak dowodów w aktach osobowych, iż odwołujący wykonywał obowiązki przodowego, ponadto – co do twierdzeń, iż odwołujący otrzymywał także dodatek za pracę w warunkach szkodliwych, to wskazać należy, iż dodatek ten nie należał się za każdą dniówkę, ale tylko za przepracowaną w przekroczonych normach zapylenia. Z uwagi na brak ewidencji takich dniówek, dodatek taki nie mógł być uwzględniony.

W ocenie Sądu, wydane w sprawie opinie zostały sporządzone zgodnie z zaleceniem Sądu, były wyczerpujące, miarodajne i rzetelne, zaś biegły do odtworzenia wynagrodzeń ubezpieczonego w spornym okresie prawidłowo przyjął te składniki wynagrodzenia, które przysługiwały ubezpieczonemu, biorąc pod uwagę przedłożoną dokumentację i przepisy branżowe w górnictwie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania ubezpieczonego nie zasługują na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 1 lipca 1984 r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenia z 12 miesięcy, tj. od lipca 1983 r. do czerwca 1984 r., gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 328,08% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Bezspornie ubezpieczony po uzyskaniu prawa do emerytury pozostawał w zatrudnieniu.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Zaskarżonymi decyzjami z 8 czerwca 2017 r. i 30 czerwca 2017 r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia wysokości emerytury, gdyż nie przedłożył on żadnych nowych dokumentów potwierdzających wysokość osiągniętych wynagrodzeń dla celów ustalenia podstawy wymiaru świadczenia.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.) w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015 r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1270) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno – rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało jednak, że art. 110a ustawy nie znajdzie zastosowania do ubezpieczonego, gdyż ten nie spełnił wszystkich wymaganych tym przepisem przesłanek. Ustalony na nowo wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia nie jest bowiem wyższy niż 250%.

Jak wykazano w toku postępowania wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom w najkorzystniejszej wersji, tj. 1963#1966, 1969-1984, wynosi 226,54%.

Ubezpieczony twierdził, że w latach 1960-1971 osiągał wyższe wynagrodzenie niż przyjęte przez organ rentowy.

Dla wyjaśnienia spornej kwestii Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rent i emerytur, który wyliczył kwoty wynagrodzeń ubezpieczonego za lata 1960 – 1971 na podstawie danych z akt osobowych ubezpieczonego i układów zbiorowych pracy obowiązujących w górnictwie. Biegły w wyliczanych wynagrodzeniach z okresu zatrudnienia w KWK (...) ujął tylko te dodatki, które bezwzględnie przysługiwały ubezpieczonemu według przepisów branżowych w górnictwie z uwzględnieniem Karty Górnika i deputatu węglowego oraz – zgodnie z zaleceniem Sądu – dodatku za pracę na III zmianę (1/3 dniówek) i dodatku za pracę w dwie niedziele w miesiącu.

W ocenie Sądu ,biegły dokonał prawidłowych wyliczeń wynagrodzeń odwołującego, zgodnie z którymi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom w najkorzystniejszej wersji, tj. 1963#1966, 1969-1984, wynosi 226,54%.

Sąd wskazuje, że nie zasługiwały na uwzględnienie wnioski odwołującego dotyczące wydania kolejnej opinii uzupełniającej przez biegłego, albowiem wydane w sprawie opinie zostały sporządzone zgodnie z zaleceniem Sądu, były wyczerpujące, miarodajne i rzetelne, zaś biegły do odtworzenia wynagrodzeń ubezpieczonego w spornym okresie prawidłowo przyjął te składniki wynagrodzenia, które przysługiwały ubezpieczonemu, biorąc pod uwagę przedłożoną dokumentację i przepisy branżowe w górnictwie. Ponadto biegły w ostatniej opinii uzupełniającej wskazał wyraźnie i przekonująco, że z akt osobowych ubezpieczonego wynika, że dopiero od 7 marca 1962 r. zaczął on pracować jako cieśla.

Reasumując, skoro nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie jest wyższy niż 250%, to ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do ponownego przeliczenia pobieranej przez niego emerytury górniczej z zastosowaniem art. 110a ustawy, to jest z uwzględnieniem podstawy wymiaru wyliczonej na nowo, zgodnie z art. 15 ustawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd – na mocy (...) § 1 k.p.c. – oddalił odwołania.

(-) sędzia Jolanta Łanowy - Klimek